

РЕШЕНИЕ

№ 1476

гр. София, 04.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.02.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Румяна Лилова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Николай Ангелов

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **10862** по описа за **2012** година докладвано от съдия Румяна Лилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 26711 от 08.11.2012 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ), подадена от Р. И. Ф., с ЕГН [ЕГН] и адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „Б”, ет. 2, ап. 40, чрез адв. Д. И. Д., от С. адвокатска колегия (САК), срещу Решение без номер от 16.07.2012 г., постановено от Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 114 състав по нахд № 13264 по описа за 2011 г. С последното е потвърдено изцяло Наказателно постановление № 45707/17.05.2011 г. (НП), издадено от Д. Д. Д. – началник „Административно-наказателна дейност” (АНД), отдел „Пътна полиция” (ПП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на Р. И. Ф., на основание чл. 183, ал. 2, т.11 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложена глоба в размер на 20,00 (двадесет) лева за нарушение на чл. 40, ал. 2 ЗДвП, на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП същият е лишен от право да управлява моторно превозно средство (МПС) за срок от 1 (един) месец и му е наложена глоба в размер на 100,00 (сто) лева за нарушение на чл. 123, ал. 1, т.3, б. „в” ЗДвП, а на основание чл. 3, ал. 14 от Наредба ІЗ-1959/27.11.2007 г. са му отнети 4 (четири) контролни точки.

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност и неправилност на

съдебното решение, предмет на касационна проверка. Предвид изложеното в нея, доводите на касатора са за допуснато от въззивния съд нарушение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК). Касаторът поддържа, че актът за установяване на административно нарушение (АУАН) и издаденото въз основа на него НП са съставени в нарушение на чл. 42, т. 4 и т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, тъй като в тях не са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението и обстоятелствата, при които то е извършено. Освен това, поддържа, че решението е постановено при непълнота на доказателствата. Предвид изложеното касаторът моли отмяната на постановеното от районния съд съдебно решение и отмяната на спорното НП.

В съдебното заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не изпраща представител за участие в производството.

Ответникът по СДВР, ОПП, редовно призован, не се представлява и не взема становище по касационната жалба.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Моли обжалваното съдебно решение да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведеното касационно основание и доводите на страните, Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо като постановено по подадена в срок жалба срещу НП № 45707/17.05.2011 г., издадено от Д. Д. Д. – началник АНД отдел ПП при СДВР. Не са изтекли както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

След обсъждане на събраните по делото писмени и гласни доказателства и доказателствени средства, въззивният съд е възприел за установена следната фактическа обстановка, въз основа на която е направил правния извод за законосъобразност на спорното НП и го е потвърдил, а именно: На 11.04.2011 г. е съставен АУАН № 776714 от Р. Б. Н. – старши технически сътрудник при група АНД ОПП СДВР, в присъствието на свидетелите С. К. К. и Л. Б. С.. В АУАН е посочено, че на 09.03.2011 г., около 13:40 ч. в [населено място], по [улица]в МОЛ – С. жалбоподателят е управлявал лек автомобил „Форд Мондео”, с рег. № СА 0095 МС и поради неосигурена маневра движение на заден ход в паркинга ниво-2, реализира леко пътно-транспортно произшествие (ПТП) с движещия се зад него лек автомобил „М.” А170, с рег. № СА 2856 ВН, след което без да уведоми за това органите на МВР напуска мястото на ПТП. На същата дата е съставена докладна записка с вх. № 500/11 от И. С. Д. – ОПП СДВР, като въз основа на нея и на основание чл. 40, ал. 3, предл. 3 ЗАНН е изготвен АУАН, като жалбоподателят се е запознал с констатациите в него.

Въз основа на този АУАН било издадено и обжалваното НП. Съставен е и протокол за ПТП № 1401371/09.03.2011 г.

За извършване на проверка на обстоятелствата, отразени в АУАН и в НП по делото са събрани и приети писмени доказателства, включително такива за компетентността на административнонаказващия орган и гласни доказателствени средства – показанията на Р. Б. Н. (актосъставител в хода на административнонаказателното производство), И. С. Д. (мл. автоконтрольор в 02 гр. 01-ви сектор „КПД” при О”ПП” – СДП), Е. С. Д. (водачът на другия лек автомобил, участвал в произшествието).

При така възприетата фактическа обстановка и въз основа на събраните доказателства, въззивният съд е направил следните правни изводи: При проверката за спазване на процесуалните изисквания съдът е установил, че АУАН е съставен в съответствие с приложимите норми, съдържа предвидените в чл. 42 ЗАНН реквизити и отразява всички съществени изисквания на закона, включително достатъчно подробно описание на нарушението и обстоятелствата, при които то е извършено. Въззивният съд е отчел, че актосъставителят е разполагал с необходимите правомощия да състави и издаде АУАН. Спорното НП също е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 189, ал. 12 ЗДвП и в предписаната от закона форма, при наличие на изискуемите съгласно чл. 57, ал. 1 ЗАНН реквизити и в рамките на възложените властнически правомощия. С оглед изложеното, съдът е приел, че не са налице съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да ограничават правото на защита на жалбоподателя. Районният съд е изложил съображения, че вмененото на касатора нарушение на чл. 40, ал. 2 ЗДвП безспорно е извършено от него. Ф. не е изпълнил задължението си при движение на заден ход непрекъснато да наблюдава пътя зад превозното средство и е реализирал леко ПТП с движещия се зад него друг лек автомобил. За доказано е счел и извършването от касатора на нарушение на чл. 123, ал. 1, т.3, б. „в” ЗДвП. Ф. не е изпълнил задълженията си на участник в ПТП, а именно да не напуска местопроизшествието като уведоми за това съответната служба за контрол на МВР, ако преди това няма съгласие между участниците в ПТП относно обстоятелствата свързани с него, тъй като не е изчакал съответните органи. Съдът е намерил за справедливи наложените на лицето наказания, както следва: глоба от 20,00 (двадесет) лева, на основание чл. 183, ал. 2, т.11 ЗДвП и глоба в размер на 100,00 (сто) лева, както и лишаването от право да се управлява МПС за минималният срок от 1 (един) месец, на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП.

Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав, след съвещание, намира, че постановеното от СРС съдебно решение е правилно и законосъобразно. То е мотивирано и постановено от законен съдийски състав, като при разглеждане на делото и постановяване на съдебния акт, предмет на касационен контрол, съставът на СРС не е нарушил материалния закон и не е допуснал съществено нарушение на праоцесуалните правила. Доводите в касационната жалба са неоснователни.

Настоящата касационна инстанция не е оправомощена да проверява фактическите констатации на акта, предмет на проверка от нея. Тя следва да се произнесе в пределите на възприетите за доказани от въззивния съд фактически положения и при спазване на забраната по чл. 220 АПК. Именно в тези рамки в настоящия случай, съдът дължи произнасяне досежно съответствието на обжалваното решение с

материалния закон при проверката, която е длъжен да извърши съгласно чл. 218, ал. 2 АПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и твърдяното нарушение на съществени процесуални правила.

Въз основа на фактите, установени от въззивния съд, касационната инстанция намира, че изводите му за законосъобразност на спорното НП са направени в съответствие със закона. Ето защо, касационната жалба е неоснователна. Обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила по следните съображения:

Настоящият касационен състав споделя изцяло направените в обжалвания съдебен акт правни изводи досежно наличието на материална компетентност на издателя на АУАН и спорното НП. Правилно е възприето от въззивния съд, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а при съставянето на АУАН и издаването на спорното НП са спазени изискванията на чл. 42, т.4 и т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН. В АУАН е налице описание на нарушението, както и обстоятелствата, при които то е било извършено. В този смисъл неоснователно е поддържаното от касатора, че съществува неяснота досежно вменените му административни нарушения, което прави невъзможно организирането на неговата защита. Нарушенията са достатъчно ясно и безспорно индивидуализирани словесно и цифрово, както в АУАН, така и в НП.

На следващо място, съдът е проявил нужната процесуална активност и е събрал всички относими доказателства от значение за извършването на проверка досежно законосъобразността на спорното НП. Съдът не е допуснал нарушение при събирането, оценката и обсъждането на доказателствата, поради което при спазване на всички процесуални предписания и съобразяване с разпоредбите на чл. 13 НПК и чл. 14 НПК е приел за установена описаната в АУАН и спорното НП фактическа обстановка, като е направил крайния си правен извод въз основа на съвкупната преценка на доказателствата. Доводите в обратната насока, релевирани в касационната жалба са неоснователни.

По време на движението си назад водачът е длъжен непрекъснато да наблюдава пътя зад превозното средство, а когато това е невъзможно, той е длъжен да осигури лице, което да му сигнализира за опасности (чл. 40, ал. 2 ЗДвП). Съгласно чл. 183, ал. 2, т. 11 ЗДвП водач, който нарушава правилата за движение назад се наказва с глоба в размер на 20,00 лв. На следващо място, на водачите на пътно превозно средство, които са участници в ПТП, когато при произшествието са причинени само имуществени вреди и ако между тях няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, са длъжни да уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и да изпълняват дадените им указания. Неизпълнението на задълженията като участник в ПТП се санкционира съгласно чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП с лишаване на водача от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и с глоба от 50,00 до 200,00 лв.

По съществото на спора, след като е обсъдил доказателствената съвкупност и в съответствие с нея, съставът на СРС законосъобразно е приел, че Р. И. Ф. е осъществил виновно състава на вменените му нарушения. Правото на защита на касатора не е било нарушено, доколкото нарушенията са недвусмислено описани както в АУАН, така и в НП. Предвид това, законосъобразен е правният извод на съда, че правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, на основание чл. 182, ал. 2, т. 11 ЗДвП и чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП. Определените с НП

наказания глоба в размер на 20,00 лв. и глоба в размер на 100,00 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец, са в нормативно установените към датата на осъществяване на процесните нарушения размери.

Поради изложеното, настоящият съдебен състав приема, че районният съд не е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила при разглеждането на делото и постановяването на съдебния си акт и е приложил правилно материалния закон. Решението следва да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно. Предвид гореизложеното, касационната жалба е неоснователна при така наведените касационни основания. Обжалваното съдебен акт следва да бъде оставено в сила.

По гореизложените съображения и на осн. чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд София - град, Дванадесети касационен състав, след съвещание,

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА Съдебно решение от 16.07.2012 г., постановено от Софийски районен съд, Наказателно отделение, 114 състав по нахд № 13264 по описа за 2011 г., с което е потвърдено изцяло Наказателно постановление № 45707/17.05.2011 г., издадено от Д. Д. Д. – началник отдел „Административнонаказателна дейност”, отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, за налагане на Р. И. Ф., на основание чл. 183, ал. 2, т.11 от Закона за движение по пътищата глоба в размер на 20,00 (двадесет) лева за нарушение на чл. 40, ал. 2 от същия закон и на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от него го лишава от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 (един) месец, като му налага глоба в размер на 100,00 (сто) лева за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в” от Закона за движение по пътищата.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.